

Szigeti Jenő

A SZAKADÁRMOZGALMAK TEOLÓGIAI VIZSGÁLATA

Mi, H.N. adventisták szakadásra hajlamos nép vagyunk. Ennek igazolására számos hazai és külföldi példát említhetünk. Magyarországi történelmünk során 5-6 nagyobb, egész országra kiterjedő, és mintegy 15-20 kisebb szakadás gyengítette egyházunkat, melyekkel óvatos becslések szerint is annyi tagot veszítettünk, mint ahány tagja jelenleg van a magyarországi egyházunknak. De külföldi példát is említhetünk. Kurt Hutten - aki a szektatörténet egyik legnevesebb kutatója - Religion Geschichte und Gegenwart című rangos protestáns lexikon hasábjain azt írja, hogy csak az Egyesült Államokban 24 jelentősebb adventista szakadármozgalom volt az 1950-es évek elején, melyeknek 600 gyülekezete és mintegy 43.000 tagja volt. Ezek a számok megtöbbszörözödtek. Ma - óvatos becslések szerint is - az Egyesült Államokban annyi szakadár adventista él, mint ahány tagja van itt egyházunknak.

A sorainkban bekövetkezett legutóbbi szakadás óta sokszor elhangzott az, hogy szükséges azoknak az okoknak a feltárása, amelyek előidézték ezt a sajnálatos eseményt. Valljuk meg, hogy ezen a téren nem sok történt. Tudniillik az, hogy megállapítjuk: a szakadás azért következett be, mivel vannak rendetlen, rosszindulatú emberek, akik karrierből, földi előnyökért, hatalomvágyból szakadást hoztak létre, tudományos szempontból, de lelkipásztori szempontból sem kielégítő magyarázat. Ha azt hangoztatjuk, hogy „ők”, „ők”, „azok ilyenek” - nem old meg semmit, és a következőkre nézve sem ad védelemet. Meg kell fordítanunk a kérdést, és azt kell vizsgálni, hogy mi ilyenek vagyunk, milyen az a talaj, amiben gyökeret verhet újra és újra a szakadás gyomnövénye.

Sokunk tapasztalata az - és a történelmünk is ezt bizonyítja -, hogyha már gyökeret vert a szakadás szelleme, akkor már nem sokat ér az okos szó, a meggyőzés szándéka. Ezért arra kellene a figyelmünket fordítani, hogy hogyan lehet megelőzni a szakadásokat. A tényanyag elfogulatlan vizsgálata arról győz meg, hogy csak azok a személyek és gyülekezetek maradtak mentesek a fertőzéstől, akiknek életében kitermelődött a szükséges immunitás a szakadár eszmékkel szemben.

A szakadármozgalmak magyarországi története arról győz meg minket, hogy ezek a mozgalmak soha nem az egyszerű gyülekezeti tagok köréből indultak el, hanem a kezdeményezők mindig lelkészek, gyülekezeti főtisztviselők voltak. Azt is nagy valószínűséggel meg lehet állapítani, hogy nem ez volt az utolsó szakadás a magyarországi H.N. Adventista Egyház soraiban. Ebből viszont az következik, hogy a következő szakadás vezetői itt ülnek közöttünk. Ezért felelősségteljes erről a témáról beszélni. Ez a szomorú - és talán meglehetősen - ténymegállapítás ne arra késztesen bennünket, hogy a másokban keressük a szakadást, hanem önvizsgálatra. Mi az, ami engem megment a szakadástól? Hogyan munkálkodhatom azon, hogy gyülekezetem is mentes legyen ettől a lelki kártól? Ha másokat; vádolunk - hiányzik belőlünk az alázatosság -, és ez egyenes út a szakadáshoz.

A szakadárság fogalma

A szakadár szót néha. szégyelljük kimondani, mivel úgy gondoljuk, hogy olyan megbélyegző, csúnya szó, mint a „bolond” vagy a „ráka” csúfnév, amivel bosszantani lehet eltávozott testvérünket. Pedig ez a szó diagnózis, amely egy állapotot jelöl meg, egy betegséget tár fel. A betegség, az állapot úgy is megmarad, ha nem nevezzük nevén, de akkor nehezebb megtalálni gyógyszerét. Soha nem szabad elfelejtenünk, hogy a pontos diagnózisra a betegség gyógyítása miatt van szükségünk. A kódosítás, a mellébeszélés, a pontatlan fogalmazás a betegségnek és nem a gyógyulásnak kedvez.

Ki a szakadár? Már az ókorban tudták, hogy az egyház életét két nagy betegség-csoport veszélyezteti. Két fő útja van annak, hogy valaki Krisztus testét, az egyházat elhagyja. Az egyik a herezis vagy magyar szóval az eretnokség, a tanításbeli eltévelyedés, amely annak az embernek a betegsége, aki új tanítás útján indul el, mást vall, mint amit az egyház.

De egy másik úton is lehet távolodni Krisztus egyházától. Ez a skizma, a szakadás útja. A skizmatikus vagy szakadár nem vall eretnek tanításokat, csak a szervezeti rendet nem tudja magára nézve kötelezőnek elfogadni. Még ugyanazt hiszi, mint a gyülekezet, csak a szervezet rendjének rá vonatkozó részét nem fogadja el. Lehet, hogy fenn hangoztatja azt is, hogy a Generál Konferencia és a Divízió tekintélyét elfogadja, csak a sorsával, helyzetével kapcsolatos intézkedésekkel nem tudja magát azonosítani. Független kíván lenni a szervezettől, miközben a hitelvi hűségre hivatkozik. Azt vallja, hogy a túlzott függés a számára kellemetlen szervezettől a lelki életet hátrányosan befolyásolja.

E.G. White ezt mondja ezekről az emberekről: „Sátán nagyon jól tudja, hogy csak a rendet és az egységes eljárást kísérheti eredmény. Ő igen pontosan tudja, hogy mindaz, ami a mennyei összeköttetésben áll, teljes összhangban van. Az ő jól kieszelt terve az, hogy Krisztus nevének vallóit lehetőleg minél jobban eltérítse a menny előírásaitól; ezért csalja meg azt a népet is, amely Isten nevééről nevezi magát, és elhitei vele, hogy a rend és fegyelem akadályozói a lelki életnek... Ezek a megcsalt lelkek erénynek tekintik a szabadsággal való dicsekvést, azt, hogy függetlenül gondolkodnak és cselekszenek. Semmi olyasmit nem akarnak ezek elfogadni, ami emberektől származik; ők függetlenek az emberektől. Az Úr megmutatta nekem, hogy Sátán egyik különleges munkáját az képezi, hogy az emberekkel elhitesse, miszerint Isten akarata szerint járnak el, ha minden testvéri közösségtől függetlenül a saját útjaikat választják.” (1T. 649-650.)

E.G. White szerint a szakadár is Krisztus nevének vallója, Isten nevééről nevezi magát. Lehet, hogy a h.n. adventista hitelveket buzgón követi, és ezekről bizonyosságot is tesz szavaival, de lelkületében nem tud együtt haladni a néppel, amelyet Isten hívott el. Ez megmutatkozhat abban, hogy nem tartják magukra nézve mértékadónak a konferenciák határozatait, a területi, az Unió, a Divízió vagy akár a Generál Konferencia illetékeseinek rájuk vonatkozó intéseit, tanácsait. Az ilyen személyek tehát akkor is szakadárnak minősülnek, ha jelenleg még nem képviselnek egyházunk hitelveivel ellentétes tanításokat. Az, aki szakadár, hitelveinktől még nem tért el, hanem csak a szervezeti rendünket tagadta meg.

Nem tud lépést tartani. Vagy előre akar szaladni, vagy lemarad, s közben azt hiszi, hogy csak ő lép jól egyedül. Ezért van az, hogy Gyülekezeti Kézikönyvünk szerint egy tag gyülekezeti tagsága nemcsak azért szűnhet meg, mert idegen tanításokat vall, vagy a Tízparancsolat szabályaiba ütköző életmódot folytat és cégéres bűnöket követ el, hanem azért is, mert a gyülekezeti rendet és fegyelmet magatartásával megsértette.

Aki elszakad a gyülekezettől - veszélyes területre téved. A történelem azt igazolja, hogy a szakadárokból lettek mindig a legveszélyesebb eretnekek.

„Az apostolok korában is volt néhány tévútra vezetett lélek, hangoztatták ugyan, hogy hisznek Jézusban, de nem voltak hajlandók követői iránt tisztelettel viseltetni... Teljesen függetleneknek érezték magukat, és nem voltak hajlandók a gyülekezet szavának engedelmessé válni. Az ilyen emberek abban a nagy veszélyben forognak, hogy könnyen elbukhatnak(...) Az olyan ember, aki állandóan csak a saját akaratát akarja keresztül vinni, és nem hajlandó másokkal, akik Isten művében gazdag tapasztalatokat szereztek együttműködni, önbizalmától elvakultan képtelen lesz a tévelygést az igazságtól megkülönböztetni. Az ellenség gyakran ringatja az embereket abban a hitben, hogy Isten vezetése alatt állnak, holott a valóságban pusztára emberi érzéseket követnek. Ellenben, ha éberén figyelünk és tanácskozunk hittestvéreinkkel, az Úr közli velünk akaratát.” (AT. 228-229).

A szakadármozgalmak jellemzői

Az elmondottak alapján valamint az egyháztörténelem tanúságtétele nyomán megpróbáltam röviden, pontokba összefoglalni a szakadármozgalmak jellemzőit. Itt csak a szakadármozgalmak legáltalánosabb tulajdonságait próbáltam összegezni. Természetesen minden szakadármozgalomnak vannak egyéni vonásai is, amelyek nem elhanyagolhatók, hiszen ezekben lesz nyilvánvaló a pillanatnyi cél. Az elemzésnél ezekről sem szabad megfeledkezni.

1./ A szakadármozgalmak kezdetben nem a hitelveket bírálják, hanem a vezetést méghozzá azon az alapon, hogy a vezetők nem élnek, nem tanítják a hitelveket úgy, ahogyan kellene.

2./ Minden szakadár mozgalom előbb a szervezeti renddel kerül szembe, csak ami után elhatárolódott a közösségtől, utána nyúl hozzá a hitelvekhez.

3./ Minden szakadár mozgalomnak van egy jelszava, egy kiragadott részigazság, amit abszolutizálni akar. Benne mindig a hívői élet belső arányai tolnak el, a legfontosabbaktól a lényegtelenebbek felé.

4./ Az üdvösség feltételének mindig egy kiragadott hitigazságot tart, aminek látványos képviselése mögé el lehet rejteni az alapvető emberi gyarlóságokat.

5./ Mindig nagyobb szentség elérésének ígéretével toborozza híveit.

6./ Minden szakadármozgalom - népszerű. Egyrészt azért, mert népszerűsége törekszik, másrészt pedig azért, mivel emberek ki nem mondott elégedetlenségét fogalmazza meg olyan módon, hogy a hiba nem bennünk van, hanem mindig a másokban.

7./ Mások bűnében látja a megszentelődés legnagyobb akadályát. Ezért a gyülekezeten belül egy kis csoport szervezésére törekszik, akik mint szentek szembekerülnek a gyülekezet egészével.

8./ A Divízióra és a Generál Konferenciára hivatkoznak, de soha nem követik azokat az útmutatásokat, amelyeket ezek adnak. Szeretné bírói testületnek tekinteni ezeket a szervezeteket, melynek - szerintük - az lenne a legfontosabb dolga, hogy elítélje azt az egyházvezetést, amely szembefordul az ő törekvéseikkel.

9./ Minden általuk adott reformjavaslat lényegében arról ismerhető fel, hogy szűkíteni akarja a hármas angyali üzenet befolyás körét. Számukra minden „világi”, ami nyitott.

10./ Ezeknek a mozgalmaknak az eschatalógiája nem reménység hirdetés minden embernek, hanem az a reménységük, hogy mindenki, akik másképpen gondolkodnak, mint ők, nagyon hamar elpusztulnak.

A szakadármozgalmak kialakulása

Ha egy betegséget meg akarunk ismerni, le akarunk küzdeni, nem elég, ha az általános tüneteit ismerjük, hanem annak a folyamatnak a feltárására is szükségünk van, ahogyan az a betegség kialakul. Ezt hívják patogenezisnek. Úgy gondolom, hogy a szakadárkérdés megismerése és megismertetése során itt tettük eddig a legkevesebbet. Szomorú tapasztalatunkból a szakadármozgalmak általános jellemzőit már ismerjük, de kevesét tudunk arról a lelki folyamatról, aminek következtében valaki szakadár lesz. Az alábbiakban ennek az útnak a modelljét, vagyis egyszerűsített sémáját próbálom megrajzolni.

1./ Kialakul egy emberben a hivatástudat, ami a szolgálat végzéséhez elengedhetetlenül szükséges. Ez azzal jár, hogy mindennél fontosabbnak tekinti Isten ügyét, és mindennél jobban is félti ezt az ügyet. Ezt mindenképp valónak tartja.

2./ Közben kiderül, hogy a vezetők is emberek, hibáik vannak, és a vezetésben is vannak hibák. Hibás emberek nem képesek hibátlan munka végzésére. Ezek a hibák valóságosak, és nem elkerülhetetlenek.

3./ A hibák elkerülésére ötleteket dolgoz ki az ember, elméleti megoldásokat. Ebben a fázisban imádkozó szívvvel a legjobbat akarja a hivatástudattól fűtött ember.

4./ Egyre több hibát lát meg, egyre mélyebben látja ezeknek az összefüggését, és egyre átfogóbb megoldási javaslatai támadnak. Ezek a megoldási javaslatok minél átfogóbbak, annál jobban eltávolodnak a valóságtól. Ennek az ellentétes folyamatnak az a végeredménye, hogy egyre jobban úgy érzi, hogy egyedül ő képes, ő a lelkileg érett, ő az elhivatott a kérdések megoldására. A hivatástudata ezen a ponton lesz negatív előjelű. Úgy kezdi érezni, hogy Isten egyedül őt hívta el arra, hogy a kérdéseket megoldja.

5./ Nem fogadja el a vezetés a „világmegváltó” ötleteit. Ez a hideg zuhany fázisa. A mindenkorai vezetés a legjobb szándéka mellett is, ezeknek az elméleteknek, kidolgozott terveknek csak töredékét valósíthatja meg. A megálmodott tervek pedig totalitást követelnek. Itt kezdődik az első lelkiismereti konfliktus. A keserű tapasztalat erősíti benne azt, hogy a vezetők is bűnös emberek, és keserűségben eljutok oda, hogy megfogalmazódik bennem: talán alkalmatlanok a vezetésre. Ezt a konfliktust csak az igazi alázatosság győzi le. Annak a tudatosítása, hogy legjobb szándékú terveiben sem csalatkozhatatlan, és annak hitbeli komolyan vétele, hogy Isten hívta el a vezetőket, ugyanaz az Isten, aki őt, és Ő ad minden kérdésre választ. Övé a megoldás.

6./ Keserűséget, a kudarcokat megosztja barátaival. Lelkének könnyítésére elmondja azt, hogy a vezetők miben tévednek - legalább is meglátása szerint -, milyen konkrét hibákat követnek el, és elmondja álmai megoldását is. Vázolja a türelmesen meghallgatni kész testvéreinek „világmegváltó”, de meghiúsult terveit, és kimondja, vagy kimondatlanul elmondja, hogy azért nem megy a misszió, azért vannak a bajok a gyülekezetben; a prédikátori karban, mivel nem az ő terveik, világot formáló elgondolásaik szerint történnek a dolgok. (vö.: A lelki szemetesláda, Lelkésztájékoztató 1978. febr. 23. o.)

7./ A keserűség és a kudarc élménye új gyanakvások és feltételezések forrása lesz. Egyre kevésbé tudják a másiktól, főként az ő terveiket felülbíráló vezetőségről feltételezni a jó szándékot. Ezekből, a rosszhiszemű feltételezésekből épül az a fal, ami elválaszt egymástól. Ezek a feltételezések nem hagyják azt, hogy a régi kudarcokat, a rosszat elfelejtsék, vagy önkritikusan újraértelmezzék. Ebben a fázisban az egyházvezetés minden tervét, intézkedését gyanúval és rosszhiszeműen fogadják.

8./ Rossz lelkiállapotát - a feszültségek levezetésének bibliai útja helyett (Mt 18:15-17) - új lelki buzgósággal akarja leküzdeni. Többet fog imádkozni, böjtölni, szorgalmasabban kutatja a Bibliát és a Bizonyágtételeket, komolyabban akarja venni a hivatását... Főként azért nem tudja a bibliai úton elrendezni problémáit, mivel nem arról van szó, hogy az atyámfia vétkezett ellene, hanem arról, hogy nem érti meg őt, mert - feltételezése szerint - „ilyen” vagy „olyan”.

9./ Ilyen lelkiállapotban az ember vezetőitől, munkatársaitól elszigetelődik, ezért új közösséget keres. Az előítéletekből, a meg nem értésből épített fal a legerősebb, mert ennek lebontásáról még tárgyalni is nehéz, hiszen nem valóságos, hanem csak „érezett”, „gondolt” dolgokból épült. Az új közösség adott: a hasonlóan gondolkodó emberek megtalálják egymást. Adott barátaiban, akiknek lépcsőről-lépcsőre elmondta panaszait és világmegváltó terveit. Ezekből lehet szervezni imacsoportot, reformációs bizottságot, bibliakört, lehetőleg titokban, hiszen azok, akik ezen kívül maradnak úgy is rosszindulatúak.

10./ Ebben a közösségben a gyülekezeti élet és a vezetés hibáinak feltárása mellett a legtöbbször buzgó imádság és elmélyült bibliakutatás folyik. Eközben találja meg az elinduló csoport azt a jelszót, ami a szakadármozgalom zászlójára kerül. Ennek olyan bibliai igazságnak kell lenni, aminek értelmezésével mindenre megoldást lehet találni. Ennek az elhanyagolását kell úgy feltüntetni, mint minden baj, mint minden keserű tapasztalat forrását. Ez a jelszó hasonlít a középkori alkimisták által keresett „bölcsék kövéhez”.

11/ Mivel a csoport egyre több előítélettel fordul el az egy ház vezetőitől, a testvéri párbeszéd feltételei lehetetlenülnek. Ezért a csoporton belül egyre jobban felszínre jön az a gondolat, hogy az egyházon csak a forradalmi út, a vezetőkkel való radikális leszámolás segít. Ezt a szakadármozgalom mindig azzal indokolja, hogy a jelszóban megfogalmazott igazság üdvösség kérdése, és itt nincs helye a kompromisszumnak. A jelszó által meghatározott programot - ha kell erőszakosan is - meg kell valósítani.

12./ Csak a kellő alkalmat kell megvárni, amikor nyíltan el kell kezdeni a harcot. Ez az alkalom lehet személyes sérelem, külső vagy belső feszültség, vagy egyszerűen az, hogy eljött az unióválasztás ideje,

Ez a modell arról győz meg, hogy a szakadárság nem más, mint a hivatástudat betegsége, alázatossághiány... További meditáció szükséges ahhoz, hogy ennek a betegségnek közösségi és egyéni vetületét még jobban megismerjük, feltárjuk. Itt csak néhány átgondolandó kérdésre utalok: hogyan függ össze ez a hamis lelki út a hálaadás hiányával? Mennyire vezethető vissza erre a képletre a gyülekezetek belső megosztottsága, a prédikátorok tekintélyválsága? Stb.

A szakadármozgalmak kialakulásának okai

A fogalom megvizsgálása, a tünetek összegzése, a kialakulás mechanizmusának feltárása után még szükség van egy nagyon fontos munkafázisra: a szakadárság okait kell tisztázni. Felelős módon gyógyítani csak az okok ismeretében lehet.

1. A szakadárság profetikusan megközelítése

A H.N. Adventista Egyház teológiájának egyik legsajátosabb vonása, hogy profetikusan önértelmezésre épül, vagyis egyházunk létét, szolgálatát a megváltási terv összefüggésében szemléli. Így a szakadárkérdés is csak profetikusan megközelíthető. Jézus vázlatproféciája szerint (Mt 24:10-13) Laodicea langymelegségével együtt jár az egyház belső összetartó erőinek megrendülése. (1Tim 4:1-2. 2Pét 3:3. Jud 18-19.) Ez Sátán ellenmunkája Jézus nagy összegyűjtésével szemben (vö. Ésa 49:14-22. 53:1-4.). Másképpen fogalmazva: Isten azért bízott meg minket a Hármassal üzenettel, az örökkévaló evangélium hirdetésével, hogy egy népet gyűjtsön minden ágazatból, nyelvből és népből. Ezzel szemben Sátán azt a népet akarja részekre bontani, amelyre Isten az összegyűjtés evangéliumát bízta.

2. Etikai okok

A rendszeres adventista etika kiépülésének korában élünk. Az újra meg újra kísértő törvényeskedés helyett a hit általi megigazulás komolyanvétele kerül elő. A szakadárság - fejlődési rendellenesség is. A szakadár nem tud lépést tartani az egyház előrehaladásával, Azért téved lelki bűnökbe, mert a törvényeskedés olcsóbb útját szeretné járni. Könnyebb mások bűnei ellen harcolni, mint a szeretet szabadságában nyitottan élni a hívői életet.

3. Strukturális okok

A H.N. Adventista Egyház a gyülekezeti tagok aktivitására épül. Egy gyülekezeti tag viszont csak akkor aktív, ha felelős módon részt vehet a gyülekezet életében, véleményt nyilváníthat, dönthet. Ezért egyházszervezetünk is úgy épül fel, hogy a gyülekezet demokratikus közösségére épül fel a választott képviselői rendszer.

A szakadármozgalmaknak segít az, ha a gyülekezetekben nincsen meg az egészséges véleménynyilvánítás szabadsága, a tájékoztatás és meghallgatás egészséges aránya. Ilyen gyülekezetben a tagok egy része véleménytelen lesz, és a gyülekezet lényegét egyre inkább csak abban a „szolgáltatásban” látja, amit a gyülekezeti istentisztelet nyújt.

4. Szociológiai okok

A szakadármozgalmakba azok tévednek, akik a szeretethiányt élik át, és arról panaszkodnak, hogy meggyengült a gyülekezet belső összetartó ereje. E mögött egy szociológiai ok is rejlik. Korábban a gyülekezeteket a külső társadalmi előítélet kiúzta az emberi közösségből és sorstársakká tette a gyülekezet tagjait. Ez a társadalmi előítélet megszűnt, sőt ma hívőnek lenni megbecsült státusz. Ezért megerősödtek a gyülekezet külső kapcsolatai, míg a belső közösség gyengült... Az egyszerű gyülekezeti tag csak azt veszi észre, hogy ma távolabb van testvér a testvértől, mint régen, amikor üldöztek. És mivel a szeretetet kívánja - inkább vállalná az illegális lét külső prését, mint a szabadságban kibontakozódó tartalmasabb szeretetet.

Út a megoldás felé

Az eddig feltárt, közel sem teljes és mindenre kiterjedő tényanyagból máris levonhatunk néhány következtetést. Ezek a megelőzést szolgálják. Mi sokszor azért vétjük el a lépést, mert a megelőzés helyett az elromlott visszafordítására koncentrálnak erőinket, holott, ha a megelőzéssel egészséges gyülekezeti közhangulatot alakítanánk ki, akkor ennek a természetes vonzása többet segítene, mint izzadtságos erőfeszítések.

1./ A személyes feszültségek egészséges felszámolása az alázat útján. Szükségünk volna annak a tudatosítására, hogy nem én vagyok a megváltási terv kormányosa, sőt a magyarországi egyház léte vagy nemléte, vagy akár egy gyülekezet élete sem rajtam áll vagy bukik. Én felelős vagyok, de csak eszköz vagyok Isten kezében. Éppen olyan eszköz, mint a másik. Ezért a másiktól legalább annyi jót kell feltételeznem, mint önmagamról.

2./ Erőfeszítéseket kell tennünk gyülekezeteink egészséges demokratizmusának helyreállítására. A gyülekezeti választásokat demokratikus módon, jó légkörben folytassuk le. A gyülekezeti bizottságok hallgassák meg a tagok véleményét, és a jó, egészséges kezdeményezéseket hozzák összhangba az egész egyház törekvésével, érdekeivel. A gyülekezeti tisztviselők számoljanak be munkájukról a gyülekezetnek. Gondoskodjunk a helyes, egészséges tájékoztatásról! Nyerjük meg egyházunk tagjait közös céljainknak!

3./ A gyülekezet belső közösségének munkálása. A külső nyomás helyett a szeretet belső összetartó erejét kell munkálnunk. Kövessünk el mindent azért, hogy gyülekezeti tagjaink ne maradjanak egyedül! Ne legyen közöttünk magányos, céltalan életű ember! A Krisztustól ránk hagyott szeretet ezerarcúságát éljük meg egymás között!

Végül E.G. White egyik látomását szeretném idézni, melynek hatása alól nehezen tudok szabadulni. A Tapasztalatok és látomások című könyvében „A 2300 év végén” című fejezetben a hamisprófétaság lényegét világítja meg az a látomás, ami minden szakadármozgalomhoz is kulcsot ad. „Azok, akik Jézussal együtt felemelkedtek, hitben a Szentek Szentjébe követték Őt, és így imádkoztak: Atyánk! Add nekünk Lelkedet! Erre Jézus kiárasztotta reájuk a Szentlelket. Jézus leheletében világosság, hatalom, sok szeretet, öröm és békesség volt.

Most ama csapat felé fordultam, amely még mindig leborultan a királyi szék előtt állott; még mindig nem tudták, hogy Jézus elhagyta őket. Úgy látszott, mintha Sátán lett volna a királyi szék mellett, s megkísérelte Isten munkáját végezni. Láttam amint feltekintettek a trónhoz, és így imádkoztak: Atyánk, add nekünk Lelkedet! Sátán erre rájuk árasztotta szentségtelen befolyását: leheletében sok világosság és hatalom volt, de hiányzott belőle a mindent megédesítő szeretet.” (42-43.)

A szakadárság jellemzője az, hogy a Lélek gyümölcseinek: a szeretetnek, örömnak, békességnek, béketűrésnek, szívességnek, jóságnak, hűségnek megélésére alkalmatlanná tesz, és így életükben nem lesz nyilvánvaló Krisztus jelleme. A szakadárok munkájában is erő van, sőt rajtuk keresztül Sátán látszólag Isten munkáját végzi. Imádságuk is olyan, mint a hűségeseké. Sátán szentségtelen befolyását csak a gyümölcsök leplezik le. A rosszat csak jóval lehet legyőzni.

Dr. Szigeti Jenő

H.N.A.E. 4314. (házi használatra)